

Udskriftsdato: 16. juli 2024

KEN nr 10937 af 19/12/2008 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-41-08 om boligindretning - ansøgningstidspunkt - iværksættelse før bevilling - gelænder

Ministerium: Social-, Bolig- og Ældreministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500139-08

Ankestyrelsens principafgørelse C-41-08 om boligindretning - ansøgningstidspunkt - iværksættelse før bevilling - gelænder

Resume:

Der kunne ikke gives afslag på støtte til indretning af bolig alene med den begrundelse, at anskaffelsen var foretaget, inden bevilling var modtaget. Borgeren kunne derfor godt påtage sig en udgift, efter at borgeren havde søgt kommunen herom, og inden bevilling var modtaget. Borgeren løb imidlertid den risiko, at kommunen gav afslag, hvorefter borgeren selv måtte afholde udgiften.

Ankestyrelsen fandt, at borgeren var berettiget til opsætning af gelænderet.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 116

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en borger, der havde følger efter apopleksi og var dårligt gående. Borgeren havde styringsbesvær af venstre ben og dropfod og anvendte rollator og dropfodskinne udendørs og stok eller rollator indendørs.

Borgeren havde brug for gelænder, men det endelige funktionsniveau skulle ifølge kommunens vurdering afklares, inden opsætning af gelænderet.

Kommunen gav afslag på betaling af gelænder, fordi borgeren selv iværksatte opsætningen af gelænder, før bevillingen forelå.

Kommunen begrundede afgørelsen med, at borgeren under træningsforløb blev gjort opmærksom på, at kommunen ikke bevilgede gelænderet, før resultatet af træningen forelå. Gelænderet blev opsat i træningsforløbet.

Det sociale nævn fandt, at borgeren var berettiget til at få dækket udgifterne til det opsatte gelænder.

Nævnet bemærkede indledningsvis, at det var et almindeligt princip i serviceloven (tidl. bistandsloven), at en ansøgning skulle indgives og bevilling modtages inden anskaffelsen.

Der kunne således normalt ikke ydes hjælp, når arbejdet blev iværksat eller udført, inden bevilling forelå.

Princippet kunne fraviges, hvis anskaffelsen/installeringen havde været uopsættelig.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at opsætningen af gelænderet i opgangen vurderedes til at være nødvendig, for at gøre boligen bedre egnet for borgeren.

Begrundelsen var herudover, at nævnet efter en helt konkret vurdering fandt, at der var grundlag for at fravige hovedreglen, således at bevilling kunne ske, uanset at opsætningen af gelænderet blev foretaget, inden endelig bevilling forelå.

Nævnet lagde til grund, at borgeren for ca. 10 år siden fik apopleksi med venstresidig udfald, og at borgeren herefter blev dårligt gående. Borgeren havde styringsbesvær af venstre ben og dropfod og anvendte rollator og dropfodskinne udendørs og stok eller rollator indendørs.

Der blev videre lagt til grund, at borgeren var begyndt at falde og blev henvist af egen læge til ambulante træning.

En hospitalsindlæggelse, inden træningen var kommet i gang, førte til yderligere funktionstab. Borgeren blev bevilget rehabilitering på døgnophold med ambulante træning bagefter.

Nævnet lagde også til grund, at kommunen havde vurderet, at der var behov for gelænderstøtte både uden for hoveddøren og inde i opgangen på væggen til trappen. Kommunen havde dog fundet, at endelig bevilling af gelænder ved selve trappen måtte afvente resultatet af træningsforløbet, også med henblik på evt. opsætning af et sammenhængende gelænder, hvis det skulle vise sig, at gelænder i hele opgangen var påkrævet.

Nævnet lagde endelig vægt på, at borgeren ikke afventede kommunens endelige stillingtagen til gelænderet, da ægtefællen, som hjalp ansøger ved trappegang, skulle indlægges og gennemgå en større kræftoperation og således ikke kunne hjælpe. Ægtefællen var indlagt i 6 dage, men var efter operationen ikke rask og frisk.

Nævnet fandt efter en helt konkret vurdering, at opsætningen af gelænderet var uopsættelig.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen var det anført, at borgeren var i et uafsluttet træningsforløb, da ansøgningen om opsætning af gelænder blev modtaget, og det derfor ikke var muligt at lave en endelig vurdering af borgerens varige behov. Borgeren var flere gange gjort opmærksom på, at bevilling skulle forelægges før opsætning af gelænder.

Borgeren kontaktede ikke kommunen i forbindelse med hustruen indlæggelse.

Kommunen var uforstående overfor vægtningen af, at ægtefællens manglende mulighed for at hjælpe fik betydning i sagen, og kommunen forstod ikke, at boligændringen blev uopsættelig, og at kommunens vurdering blev tilsidesat.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om afholdelse af udgifter til opsætning af gelænder, før der var truffet afgørelse om bevilling, ikke i sig selv afskar borgeren fra at få bevilget det ansøgte.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at afholdelse af udgifter til opsætning af gelænder, før der var truffet afgørelse om bevilling, ikke i sig selv afskar borgeren fra at få bevilget det ansøgte.

Efter serviceloven kunne der ydes hjælp til indretning af bolig til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når indretningen var nødvendig for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for den pågældende.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at Ankestyrelsen i Principafgørelse C-22-06 om merudgifter til voksne havde udtalt, at efter det almindelige socialretlige princip og på baggrund af Ankestyrelsens mangeårige praksis udbetaltes hjælpen i ansøgningssager fra ansøgningstidspunktet.

Ankestyrelsen fandt, at dette princip også gjaldt i sager om hjælp til boligindretning.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at der ikke fandtes nogen lovbestemmelse om, at der ikke kunne ydes hjælp til indretning af bolig, hvis borgeren påtog sig en udgift i forbindelse med boligindretning, inden bevilling forelå.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at der ikke var holdepunkter for at antage, at princippet i bekendtgørelsen om hjælpemidler og forbrugsgoder, om at støtte først kunne gives efter bevilling forelå, kunne udstrækkes til at omfatte hjælp til boligindretning.

Det fremgik af bekendtgørelsen om hjælpemidler og forbrugsgoder, at der normalt ikke kunne ydes støtte til hjælpemidler eller forbrugsgoder, som borgeren anskaffede inden bevilling. Det fulgte heraf, at i sager om hjælpemidler og forbrugsgoder skulle en borger således som hovedregel afvente kommunens afgørelse, før borgeren påtog sig en udgift.

Der fandtes ikke tilsvarende bestemmelse i serviceloven eller bestemmelser udstedt med hjemmel i serviceloven om, at der ikke kunne ydes hjælp til boligindretning, fordi ændringen var foretaget på et tidspunkt, hvor der endnu ikke forelå en bevilling.

Ankestyrelsen fandt ikke, at Principafgørelse O-19-97 om afslag efter bistandsloven på hjælp til boligindretning, foretaget inden bevilling forelå, ændrede herved.

Ankestyrelsen fandt, at der ikke kunne gives afslag på en bevilling alene med henvisning til, at den ansøgte boligindretning var iværksat, og udgifter afholdt hertil, inden bevilling forelå.

I andre ansøgningssager end sager om støtte til hjælpemidler eller forbrugsgoder kunne en borger derfor godt påtage sig en udgift, efter borgeren havde søgt kommunen herom, og inden bevilling var modtaget. Borgeren løb imidlertid den risiko, at kommunen gav helt eller delvist afslag, hvorefter borgeren selv måtte afholde udgiften eller noget af udgiften.

Der kunne endvidere være konkrete omstændigheder, der gjorde, at det ikke kunne lade sig gøre for en kommune at vurdere nødvendigheden af en boligindretning, hvis en borger havde iværksat boligændringer, således at kommunen ikke fagligt kunne bedømme nødvendigheden af de foretagne boligændringer og derfor gav afslag.

Dette var dog ikke tilfældet i borgerens sag.

Ved afgørelsen om bevilling af gelænderet til borgeren lagde Ankestyrelsen vægt på journaloplysningerne, hvoraf det fremgik, at der var et blivende behov for gelænderstøtte, og at borgeren ikke havde profiteret af træningen.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse men med en anden begrundelse.